

els balls del Roser i el de les Ovelles. Si parem esment a les tradicions vinculades a la Festa de la Llana, referencien els oficis que, òbviament, hi tenien una estreta relació, com ara els tonedors d'ovelles (amb tiora); els matalassers, dels quals es té constància des del segle XIV, i les filadores, un ofici que feien exclusivament mans femenines, complicat, feixuc i mal pagat! Tots aquests treballs tradicionals vinculats al món de la llana es van poder veure en una exhibició a la plaça de l'Ajuntament. La Festa de la Llana la impulsà l'any 1967 el Centre d'Iniciatives Turístiques i, posteriorment, el 1971, s'hi incorporà el Casament a Pagès amb l'objectiu d'arrodonir la jornada festiva.

Defensa del català al Ripollès | El Consell Comarcal va aprovar per unanimitat el Pla de promoció i defensa del català a la comarca fins al 2027, i es va convertir en la primera comarca de la demarcació de Girona (si no de Catalunya) que disposa d'una estratègia per revertir la tendència a la baixa en l'ús social de la llengua al territori. Aquest pla s'estructura en quatre àmbits, que són el del sector públic, el cultural, l'educatiu i el sociosanitari; tot plegat per poder tenir la màxima incidència

possible en la resta de la societat. Per elaborar-lo, el Consell Comarcal ha col·laborat amb diversos estaments, com el Consorci de Normalització Lingüística, alguns centres educatius o la Plataforma per la Llengua. Conjuntament també es va aprovar el Pla per al foment de la lectura, amb els objectius de promoure la lectura a tota la comarca i ben especialment als pobles i municipis més apartats i amb més dificultats; de poder aconseguir més subvencions per fomentar l'hàbit lector, i de fer front als reptes de les biblioteques de la comarca, que van des de la millora dels espais i equipaments fins a la manca endèmica de personal qualificat, passant per l'augment de l'oferta tant d'activitats relacionades amb el món del llibre i la lectura (per exemple, els clubs de lectura) com de llibres de tota mena.

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

La ratafia encimbella records i microhistòries | Probablement, el Mercat de les Herbes de la Ratafia

(mercatherbes.cat) podria ser una de les moltíssimes fires ben organitzades de caràcter gastronòmic local gironines. De bracet de la Confraria, Santa Coloma de Farners excel·leix en aquest món. Enguany, però, la fotografia que encapçalava el programa del mercat m'ha fet reflexionar sobre la fabulosa força que les fotografies en blanc i negre provoquen a qui les mira, i sí, a aquest cronista també. Es tracta d'un grup de colomencs (gairebé tots són morts) que encara es belluguen en el record dels meus convilatans. És la força evocadora de la fotografia i és, a més, treure de l'anonimat persones i vides que han configurat un país; dones i homes que hem saludat dotzenes i dotzenes de vegades; persones que han treballat abnegadament; persones que ens han fet riure; persones que un diumenge d'estiu han organitzat una excursió, potser a Santa Afra, a bord d'un vell autocar de la «Fibra» conduït per en Triadó. Al centre de la fotografia, agenollada, l'inclita i inefable ratafiaire farnesenca Francisca Pastells i la seva filla, la Paulina; agenollat a l'esquerra, en Lluís Bagué; la seva esposa, la Carme de Can Sala; en Pau Masferrer i el seu fill Josep; la mare i

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > ARIADNA MUNTADA, resident a Florència (Itàlia)

Ciao a tutti! Em dic Ariadna Muntada, soc de Flaçà, un poble de poc més de mil habitants situat entre la Costa Brava i Girona. Fa dos anys em vaig graduar en Gestió de la Informació i Documentació Digital a la Universitat de Barcelona.

Sant Agustí diu que el món és un llibre, i que aquells que no viatgen en lleixen només una pàgina. Arran d'una beca d'un any de durada, el novembre del 2024 vaig començar a llegir una gran pàgina del llibre. Em vaig incorporar a treballar a la Biblioteca de l'European University Institute (EUI), una organització intergovernamental fundada el 1972 que ofereix formació en diferents àmbits de les humanitats i les ciències socials. Està instal·lada a l'antic convent

la filla de Can Calic de les bicicletes, i en Quim Gaig, marit de la Ció, entre d'altres. És una història petita que no ha proporcionat grans canvis a la humanitat. Tampoc s'ho proposaven, és veritat, però han embellit el món que ens han deixat.

>> La ratafiaire farnesenca Francisca Pastells, ajudada al centre (amb ulleres), amb altres excursionistes. Foto: COL·LECCIÓ DE LA FAMÍLIA ROCA (DIBUIXOS D'ANNA SELGA).

La indispensable pediatra Imma Sau Giralt | Fa de pediatra al CAP de Santa Coloma de Farners des de 2005, i ja està a punt de jubilar-se. Tot i haver nascut a Barcelona l'any 1959, ha exercit en distintes poblacions gironines, i fa poc va ser reconeguda pel Col·legi Oficial de Metges de Girona amb el Premi Bonastruc ça Porta per una trajectòria modelica en el camp de la pediatria des de 1987, però, per damunt de tot, per la seva decidida aportació a la lluita contra la xacra de l'ablació genital femenina. Un problema constatat a casa nostra i lligat a la nova catalanitat subsahariana. Una mutilació inadmissible que la doctora Sau ha investigat i perseguit des dels seus despatxos ambulatoris, però també viatjant, any rere any, als països que, com Gàmbia, Senegal o Mali, no han aconseguit abolir-la. Paral·lelament, la doctora Sau està i ha estat implicada en tota mena de xerrades i grups de treball per crear protocols contra la violència de gènere. No és lloc per allargar-me en la resta de les múltiples activitats de la metgessa, però és necessari que se sàpiga que la seva guerra contra l'ablació genital femenina només té un límit: l'erradicació total d'aquest ritu anacrònic contra les dones.

Miscel·lània selvatana | En primer lloc, convidem a no malgastar aigua encara que l'embassament de Susqueda i la rodalia siguin, aquesta primavera i estiu, un prodigi de la botànica. Un temps de flors natural que només ha hagut de menester l'aigua abundosa del cel.

En segon lloc, i a misses dites, insistim en el II Festival de Cinema de Blanes ara, ja, amb un passeig de la fama per fixar artistes cinematogràfics i greixar les ganes dels selvatans per gaudir del cinema en els cinematògrafs amb tota mena de rituals abans, durant i després de les projeccions (durant el festival i tot l'any). Cal no oblidar que l'activíssim tècnic de l'Arxiu Municipal de Blanes Aitor Roger ha tret del bagul dels records dues actrius amb una gran vinculació a Blanes: Marta Grau (1890-1992), amb una carrera de dinou llargmetratges, i Marta Santa-Olalla, (1920-2014), amb catorze films, que són tieta i neboda. Ambdues varen ser mestres de declamació tant a Barcelona com a Madrid. És bo no perdre la memòria.

I per acabar: ja tenim pubilla i hereu selvatans! I dama i fadrí! Per tot l'any 2025! I què...?

de San Domenico. L'edifici queda encimbellat en un turó del poble de Fiesole, des d'on es pot resseguir el perfil monumental de la ciutat de Florència.

Per a mi, la biblioteca de l'EUI exemplifica allò que Ray Oldenburg descriu com a «tercer espai» a *The Great Good Place* (1989): un lloc acollidor i viu, on l'aprenentatge i les trobades esdevenen una part essencial de l'experiència quotidiana. Un espai on el coneixement i la cultura no només s'aprenen, sinó que també es construeixen i es comparteixen entre investigadors, professors i estudiants.

Tant els companys de feina com els usuaris provenen de zones molt diverses d'arreu del món. Crec que aquesta diversitat és molt enriquidora perquè

em permet conèixer altres metodologies de treball al mateix temps que adquireixo experiència en múltiples facetes de la professió de bibliotecària.

Treballar aquí té un encant especial, l'encant que té Florència, bressol del Renaixement. Els carrers són plens d'edificis i monuments històrics que atrauen turistes d'arreu del món. Puc comprar una *schacciata* i menjar-la davant Santa Maria del Fiore; travessar el Ponte Vecchio, perdre'm pels carrers mentre menjo un *gelato*; veure com el sol es pon sobre la ciutat des del Piazzale Michelangelo, contemplar *La primavera* de Botticelli, o anar un cap de setmana a visitar llocs emblemàtics de la fantàstica Toscana.

Tot i que Itàlia és molt propera a Catalunya culturalment i gastronòmicament, al principi em va costar adaptar-me. Jo continuava essent la mateixa persona, però la meua vida va canviar totalment de paradigma, lluny de les persones importants per a mi i fora de la meua zona de confort.

Viure lluny m'ha ensenyat que l'arrel no es perd, sinó que s'estira i que, de vegades, cal marxar per poder valorar amb més profunditat d'on venim. Florència, sens dubte, ja forma part de mi. Quan torni a Catalunya, m'emportaré tot el que he après, tot sabent que cada nova pàgina llegida m'ha apropiat una mica més a la persona que soc i que vull ser.